

terierum ē duobus illis uasis in cor refluxui præficiuntur, multò duriores sunt, quàm reliqua illorum uasorum substantia, adeò ut radices cartilaginis natura participare nonnihil uideantur. quæ in bobus ita interdū indurefcit, ut quadrupedū costarum cartilagine in album & friabile os extrinsecus cartilagine tanquam membrana obductum degenerare, prius scriptum est. Hæc itaque uasorum radices perinde ad se mutuò sunt conterminatæ, ac si duos circulos in puncto inuicem committeres continuaresq; ita ut dexter circulus uenæ arterialis esset radix, sinister uero (qui amplior esset) magnæ arteriæ. Vbi autem circuli mutuò committerentur, is locus esset, quo hæc uasa suis orbibus simul connascuntur uniunturq; ac ubi optima cartilaginis consisteret portio, quæ oblonga & ueluti teres esset: tota nimirum sede qua illæ radices inuicem cōmittuntur, & reliquæ interim circulo portiones essent resectæ. Ac proinde per me licebit radices has, aut cordis cartilaginem, aut os uocare, modò accurate ipsarū naturā quis intueatur, neq; unā cum Galeni sectatoribus ipsius sensa admodum oscitanter eruentibus tam stolidus sit, ut cordis os instar Δ aut ν efformatum sibi persuaideat. Qui enim post Galenum humani corporis historiam scribere aggressi sunt, in cordis basi os quoddam extructum recensent, quod laryngis superiori sedi præposito, & ab ν imagine uocantes nuncupato, alsimulant. Neq; sat fuit illis hominibus ad hunc modum, os in humani cordis basi confingere: quin imò sermone adiecere, cordis basim, atq; ideo etiam uniuersum cor, ab ipso nō secus firmari quàm linguæ radix illo osse quod laryngi præponitur. Arbitrantur namq; cor eiusmodi osse firmatū, moueri: non expeditentes cor etiam si eiusmodi donaretur osse, ipso nō minus sufficiri posse, quàm ferreus palus lectum in aëre sustineret: quādo is lecto alligatus, simul cum ipso deorsum ex alto projiceretur. Quamuis interim quatuor cordis uasorum ad conterminas sedes connexum nonnihil cor sustinere, haud inficiari possumus. Cæterum huiusmodi hominum figmenta missa faciamus, & illorum quoq; oscitantiam negligamus, qua in cordis (ut ipsi existimant) affectibus magno supercilio os cordis cerui, nescio quibus gemmis & auro mixtum, propinant: quum interim ceruo non aliud os, quàm uitulo, aut canī, aut sui insit, cartilagineæ nimirum magnæ arteriæ & uenæ arterialis radices. Et ossiculum illud quod ē ceruorum cordibus exemptum pharmacopolarum officinæ mihi hæcenus ementitæ sunt, aliud nihil esse cenfeo, quàm grandius agni hyoidis ossis ossiculum, quod continuum est, & λ simillimum: nisi quod dextrum crus etiam transuersim in hunc modum $\times$ sinistrum decussatim fecer, & alterum crus altero breuius sit: quod etiam ouina lingua, quoties mensæ apponetur, luce clarius edocebit. Porro qua administrandi ratione cartilagineæ uasorum radices inquirendæ sint, in sexto libro, ubi cordis sectio pertractabitur, describemus.

Anatomico
rum lapsus.

Medicorum
& pharmacopolarum
impostura.

DE SCAPVLIS. CAPVT XXI.

PRIMA FIGVRA VI. SECVND. TERTIA.
GESIMIPRIMI CAP.

TRIUM QVAE HIC PROPONVNTVR FIGVRARVM ET
earundem characterum Indicem, proximè sequens pagina exhibet.

PRI

PRIMA uigesimi primi Capitis figura inter sedem exprimit, quæ costis innititur. Secunda, dextræ scapulae externam posteriorem uel sedem. Tertia, scapulam dextri lateris in latum depictam continens sedem proponeret, qui inter elatiorem scapulae costam, et sedem ex characterum indicibus reddetur explicatius. In prima figura Z, X & Y scapulae ostendunt basim. Angularis. Z uero, & a, & A, superiorem scapulae notat pulu inferiori: adeò ut Z superior sit basis angulus, & scapulae angulus, quem scapulae superior et inferior costae characteres: singulis autem scorum aliud cum cæteris in A, B 1, 2 Scapulae sinus, cui humeri caput articulat. In secundis, quæ quodammodo orbicularis est. A, superior sedem. Tertia A indicat protuberantem sinus seu ceruicis scapulae ligamenta, una cum externo capite musculi cubiti. C, D 1, 2 Ceruix seu collum scapulae. Verum C etiam in scapulae, qui E, f & F insignitur. Deinde C in prima scapulae processu conspicuum. E, f & F in prima figura, & E & F in secunda, interiorem protuberantem notat partem, cui clauicula alligatur, & eius appendicem. f autem, asperam commonstrat partem in summum humerum (qui K indicabitur) pertinens. G, H 2 Radix spine scapulae, seu ipsa scapulae spina, quæ in K. K in prima & secunda & tertia notat, et L etiam in prima ortus longitudo. Quod uero ab H ad K fertur, summus est spinæ a scapula dorso abscedere dicemus. Verum K prima L 1, 3 Sinus summi humeri admodum leuiter cælatus, & admittit. I 2, 3 Scapulae spina pars crassior, interdum appendice decorata scapulae est crassior, quàm alibi. A G uero per I ad K humeri. Quod autem in secunda inter I & H consistit, minimè asperum. M, M & c. 1 Instar obliquoarum linearum tubercula sinus perini conuexis scapulae cauo essent impressi. N, O, 1 Sedes in interna scapulae regione magis caua, quæ secunda P 1 Protuberans crassiorq; inferioris costae pars, quæ in in p 1 Hac sede inferior scapulae costa latus uel efficitur acuti brachium mouentium musculus hinc promptius exoriretur. Q 1 Scapulae inferioris costae asper sinus, unde interior cubitus. R incuria elapsus est. S 2 Ad scapulae externam sedem protuberans inferioris costae. T 2 Impressio & amplitudo inferioris costae, unde tertius brachii. V, V 2 Hic externa scapulae sedes propter crassitiam inferi. Quod enim inter V & V, & G & H consistit, tenuissimum. X 1, 2, 3 Appendix basis scapulae, ad principium ipsius spinæ. Y 1, 2, 3 Appendix inferioris anguli basis scapulae. Phi Superioris anguli sedes, in internam scapulae regionem. Z, 1, 2, 3 Z superiorem basis angulum antea notauit. a 1, 3 Semicirculare foramen, seu sinus, in superiore costa scapulae. b, c, 3 Sedes in externa scapulae regione inter spinam & elatiorem priuatim scapulae sedem hic notat tenuissimā, maximam aut foraminulū indicat hic frequenter apparere, et uenul